

Revista de revistes

per
C.

SOBRE HONORARIS QUIRURGICS

El Dr. Christopher Howard ha publicat suara un llibre en el qual es parla dels honoraris mèdics. El llibre, el títol de qual és *Bedside Manners*, que podríem traduir per *Hàbits de la pràctica mèdica privada*, ha promogut una animada controvèrsia.

En ell diu el Dr. Howard: "Em sembla que l'escàndol més gros dels nostres dies és la diferència entre el guany de metges i de cirurgians. He vist un compte presentat per un cirurgià als marmessors d'un pacient que morí de resultes de l'operació. Per aquesta, el cirurgià carregava 250 guinees (la guinea correspon a 21 xelins, o sigui, al canvi actual, quelcom més de 12.000 pessetes). L'operació no era pas mo't complicada, ni exigia qualitats extraordinàries. Qualsevol cirurgià d'un hospital hauria pogut fer-la". El Dr. Howard compara aquests honoraris amb els del metge que curà del malalt durant tota la seva malaltia, l'import dels quals ascendia a unes 1.600 pessetes, incloent-hi diagnòstic inicial i tractament, aconsellament i assistència de l'operació i visita seguida de l'operat durant els 18 dies que precediren a la mort. "Que el cirurgià—segueix dient el Dr. Howard—pugués presentar, recolzat en l'opinió pública i en el parer dels seus companys, un compte de tal magnitud és un desdor per la moral de tot l'estament mèdic. Els cirurgians—continua el doctor Howard—estudien avui medicina i fisiologia, i així no cal negar l'abast dels seus coneixements, però són pagats essencialment no per altra tasca que la d'un hàbil fuster, i al meu entendre 15 guinees és una paga mo't raonable per la dita habilitat". Demana, en fi, l'autor, el nomenament d'una Comissió especial per tal d'estudiar la relació entre els serveis mèdico-quirúrgics i la seva retribució, que s'arribi a donar força legal a les seves conclusions.

És natural que el llibre del Dr. Howard, conegut metge d'Harley Street, hagi motivat comentaris de tota mena, tant més quan és el primer en tractar de forma tan crua aquesta qüestió de diversitat d'honoraris. Les seves opinions han trobat ressó a la premsa diària, i s'han manifestat opinions favorables i contràries. Aquestes addueixen que el cirurgià passa mo't de temps en l'hospital, operant per cap diner els malalts pobres, i que, per tant, ha de carregar als seus operats benestants. A més, ningú obliga a cercar un cirurgià determinat i és segur que la mateixa operació a què es refereix el Dr. Howard s'hauria trobat qui la fes a més bon preu.

No gens menys, esmentem el fet com un signe més dels nostres temps. Abans, el metge, era un sacerdot i fruïa de tota mena d'avantatges i privilegis; avui es va convertint cada dia més en un treballador—intel·lectual, si es vol, però treballador—que viu de la seva tasca com qualsevol altre obrer. La socialització creixent de la medicina va ajudant a minvar, fent-la molt borrosa, la personalitat del metge. Això és conseqüència d'una època caòtica de transició. El cirurgià restava, encara, com una figura amb relleu i privilegiada, i ara fins del mateix estament mèdic surten els atacs, considerant principalment la part econòmica que és, malauradament i potser fatalment en molts casos, la que té preferència en e's temps actuals.

Avui, àdhuc els drets dels cirurgians, fins ara ben vistos per tothom, comencen a ésser discutits i llur habilitat—la dels cirurgians—es compara amb la traça mecànica d'un fuster.

No serà d'ells mateixos la culpa? No influirà potser en aquests atacs inicials la plètora i l'excessiu mecanisme, i àdhuc, en certs casos, l'exagerat metalicisme, d'alguns conreadors de la cirurgia?